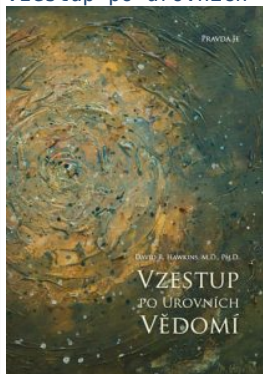

Kapitola 21. Nad rámeč mysli

Předcházející část: Kapitola 20. Projít bránou

Vzestup po úrovních vědomí

[Přesměrovat a objednat knihu...](#)

Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.Je a Pragma.

Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost.

Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“.

Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku.

Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2017

Kapitola 21

Překročení mysli

Úvod

Při překračování úrovní vědomí mají volby a možnosti sklon vypadat jako zdánlivé protiklady nebo protichůdné duality. Ty jsou vnímány jako averze nebo lákadla (antipatie a sympatie), které se může zdát obtížné rozpustit, pokud nejsou demontovány. Přitažlivost znamená buď skrytou, nebo zjevnou radost a averze vyjadřuje očekávání nelibosti a nepohodlí. Volby také komplikuje moralistický smysl pro povinnost ve formě „měl bych“ nebo „musím“, a proto mohou být brzděny jemnými pocity viny a pokušením před rozhodnutím couvat. Proto je nejlepší vyhýbat se všem předpokladům, typu „měl bych udělat“. Primární kvalitou duchovního vývoje je svoboda. Příležitosti pro změnu lze vnímat jako pozvání a nikoli jako morální závazky, a takové volby skutečně poskytují větší volnost a vnitřní štěstí. Nicméně, člověk má neustále svobodu volby ponechat nerozhodnuté, a později, v jiném čase a jiném kontextu, se volba či rozhodnutí dostaví opět sama a přirozeněji.

Zdánlivé překážky na cestě se skládají ze dvou složek: (1) zdánlivě atraktivní zisky nebo potěšení a (2) strach z jejich domnělé alternativy (tj. nedostatku potěšení). Mnohé z těchto protichůdných dvojic jsou vrozené „lidské přirozenosti“ a byly zděděny spolu s lidským životem samým v průběhu jeho vývoje. Je třeba s nimi počítat jako s rutinními prahy, jež musí překračovat každý, kdo hledá vyšší úroveň vědomí. Ve skutečnosti, nejsou tak impozantní, jak se může zdát zpočátku, a úspěch při překonání byt jen několika málo z nich přináší důvěru a realistická očekávání ještě většího úspěchu při postupu dál. Klíčové je všimnout si

konkrétních součástí konfliktu a využít duchovní Vůle, která je překvapivě mocná (úroveň 850) a zasahuje, když člověk požádá o Boží pomoc, a následně je ochoten vzdát se zisku a zanechat averze.

Běžné protichůdné dvojice (duality) lze roztrždit podle podobnosti a někdy mohou dokonce být vyřešeny jako celá skupina naráz.

Protichůdné dvojice (duality)

Očekávané potěšení	Strachy
Mít to pod kontrolou	Kapitulace
Důvěrnost, návyk	Změna, nejistota, podivnost
Lpět na starém	Strach z neznámého nebo nového
Lehká cesta	Těžké, úsilí
Ignorovat, popřít, odmítnout	Rozrušit, pohlédnout na něco, čelit něčemu
Odmítnout vlastnit	Převzít odpovědnost, být odpovědní
„Nemůžu“	Pravda o tom, že něco „nechci“
„Nechci, aby“	Vyjde najevo, že nemohu
Rigidita, opakování	Učit se
Stejnost prostředí, stabilita	Přeprogramovat, posun, změna rovnováhy
Minulost jako výmluva	Přítomnost jako původce změny
„Slabá vůle“	Konfrontace s nedostatkem ochoty
„Zkusit“, plánovat, že prý něco udělám	Dělat
„Zítřa“	Teď
Odkládat	Selhat
Předstírat	Buď poctivý a upřímný
Neochotný, odpor	Přijetí

Výše uvedené duality jsou známé každému, protože obecně platí pro téměř každou snahu růst, nebo se vyvíjet duchovně. Ačkoli konflikty se může zdát být nemožné odstranit, jejich řešení může být ve skutečnosti překvapivě jednoduché díky přísnému používání osvědčených nástrojů duchovního zpracování, tedy ochoty vydat se Bohu ve velkých hloubkách, vzdání se odporů pomocí vzývání síly Duchovní Vůle (úroveň. 850) a následného požádání o Božskou pomoc.

Člověk může požádat o pomoc od Ducha Svatého, spolu s přijetím pravdy, že „já,“ (ego) „nejsem schopen naplnit tento krok sám“. Z provozního hlediska, je to vlastně požadavek pochopit situaci a vidět ji v jiných souvislostech, a tím rozpustit zdánlivé paradoxy.

Osobní vůle pracuje pouze na úrovni vědomí člověka v daném okamžiku v jeho vývoji, a proto je často příliš slabá pro dosažení požadované změny. Minulé úsilí o změnu

prostřednictvím mechanismů ega může vést k pochybnosti, nedostatku sebevědomí, a odmítnutí řešit problémy z poraženectví. To je běžně vyjádřeno prohlášením, „Zkoušel jsem to,“ což je vlastně pravda – totiž snažilo se jeho malé, samostatné „já“, což je častěji spíše přáním než činem rozhodnutí.

Dobré úmysly ztroskotávají na skalách osobní „síly vůle“, což se často používá jako jakási rákoska, která evokuje další vinu a sebeobviňování. Je pravda, že hluboké odevzdání se Bohu nemůže ve skutečnosti proběhnout bez vzdání se iluze osobní „síly vůle“ a bez jejího nahrazení deklarativním *rozhodnutím*. V každodenním životě je úspěch důsledkem nadšení, vytrvalosti a houževnatosti. Zdá se, jakoby člověk pro dlouhodobé cíle obětoval krátkodobé potěšení. Avšak ve vnitřní duchovní práci, se mohou objevit tyto stejné atributy, nikoli jako důsledek osobní vůle, ale jako dar od „Já“, jako odpověď Boha přítomného uvnitř.

Velkým odporem ega je vlastně přání řídit a odvozovat své potěšení z toho, co získalo. Proto ego vytváří odpor v podobě obav, včetně očekávání nepohodlí, nebo ztráty ze změny nebo strachu z neúspěchu. Ty však představují duchovní pýchu, která musí být rovněž odevzdána. Je to egoistická marnost předpokládat, že božství je buď potěšeno, nepotěšeno, nebo zklamáno lidskými slabostmi a sklony. Hlubokým odevzdáním tedy předcházíme programování domněnek o Bohu, a přijetím, odevzdáním se, že „co přijde, to přijde“, což je skromnější pozice, problém řešíme. Řešení konfliktů je také výsledkem záměru, stupněm vyladění se, odevzdáním podmínek a karmických sklonů.

Egoistické hodnoty nacházejí ve společnosti široké přijetí a odměňování. Navíc, tyto zisky jsou chápány jako důsledky působení příčiny a následku a jako vedlejší produkt konání. Pokud ovšem člověk odevzdá vnímaný zisk nebo ztrátu, karmické možnosti jsou automatickým důsledkem toho, čím se člověk stal, a ne důsledkem toho, co vlastní nebo koná.

Jak se člověk vyvíjí, to, co svět chápe jako hodnoty, začíná on vidět jako přítěž, a to, co vidí svět jako ztrátu, může chápat jako duchovní zisk či svobody. Vnitřní mír vychází z vzdání se jak atrakcí, tak averzí. Vnímané hodnoty jsou primárně projekcemi „chtění“ a „nechtění“. Čím méně „chtění“, tím větší jednoduchost a spokojenost života. Odpovědné správcovství vlastních obdarování a majetku je projevem integrity. Vyhýbat se proto bohatství nebo dávat najevo pohrdání bohatstvím je stejně tak mylné jako toužit po něm. Neskromná chudoba může být také formou okázalosti a duchovní pýchy. Pravá askeze je prostě věcí racionálního využívání energie. Není důležitý majetek sám o sobě, nýbrž jemu přisuzovaný význam nebo do něj promítaná hodnota. Z tohoto důvodu se doporučuje, aby člověk „oblékl svět jako volný oděv“. Bohatství, samo o sobě, nemá žádný skutečný význam.

Jelikož schopnost prožívat vnitřní štěstí není závislá na vnějších faktorech, pokud jsou splněny základní fyzické potřeby.

Egoistické přitažlivosti jsou posilovány hodnotami společnosti, kulturou a systémem odměňování, což všechno ještě nafukují média. Tyto hodnoty jsou také obsahem snění, toužebných fantazií a romantizování. Vykazují velkou variaci uvnitř subkultur.

Abychom našli smysl, je nutné se podívat za vnímání a tvar a rozeznat podstatu. Jak řekl Sokrates, každý si vybere, co považuje za „dobré“. Problém je v tom, rozeznat projev od podstaty, aby bylo možné rozlišit „skutečně“ dobré od vlastních iluzorních náhražek. Cokoli jiného v chtění než základní požadavky pro fyzické přežití a bezpečí je již pouze projektovaná hodnota.

Rozlišujeme-li podstatu, všechno, co existuje má vrozenou krásu, a jeho „hodnota“ je, že je výrazem vývoje stvoření, jak se neprojevené stává projeveným. Hodnota je tedy vrozená všemu, co existuje na základě Božského Zdroje samotné Existence, který sídlí v rámci nelineárního, a je proto neviditelný pro omezené mechanismy vnímání.

Shrnutí

Duchovní evoluce je automatickým důsledkem sledování mysli a jejích sklonů, vnímání jí jako „něčeho“, a to z obecného hlediska paradigmatu kontextu spíše nežli obsahu. Místo toho, abychom se snažili vynutit si změnu, je pouze nutné dovolit Božství, aby to provedlo samo, a to tak, že se hluboce vzdáme vši kontroly, odporu a iluze zisků nebo ztrát. Není nutné ničit nebo útočit na iluze, ale pouze stačí nechat je, aby mohly odpadnout. Není nutné ani plodné používat sílu prostřednictvím takových mechanismů, jako je pocit viny, ani není třeba se snažit o honění se za duchovním vývojem či jej urychlovat, protože ten se automaticky vyvíjí sám od sebe, když se člověk vzdá překážek, odporu a iluzí. Síla Pravdy samotné je kvalitou Božské lásky, která ve svém nekonečném milosrdenství rozpouští různé postoje zpět do reality Já. Je rovněž třeba přijmout, že správné načasování je věcí „Já“, a nikoli sebe, protože pouze „Já“ je schopné zahrnout neznámé karmické souvislosti.

Nekonečné, nelineární pole vědomí není pouze všudypřítomné a vševědoucí, ale také všemocné. V rámci celkového pole to, čím se člověk stal, automaticky táhne k odpovídající úrovni v rámci celkového pole, podobně jako korek stoupá ve vodě v důsledku interakce korku, gravitace, a hustoty vody. Duch je povznesen jako důsledek kvality toho, čím se stal se souhlasem své vlastní svobodné vůle. Soucit pro „já“ je atributem „Já“. To znamená, že poslední velký odpor, jehož je potřeba se vzdát, je odpor vůči všudypřítomné Boží Lásce.

Následující část: [Kapitola 22. Modlitba](#)